

Η Πλατειούλα

Τον ουρανοκατέβατο χιονάνθρωπο
που παρατηρώντας με αθώα καρδιά
τα χέρια που πλάθανε συναισθήματα

την αφή του θανάτου που τριχύριζε

τον ουρανό, τη μοναδική μονιμότητα
της ζωής μας. Και τα απροσδιόριστα
βάθη στη Στέγη του Κόσμου.

Το ναι το αεί ζητούμενο
το όχι το αεί απορούμενο
να μικραίνεις, να μεγαλώνεις

να σταματάς τη ζωή στην πιο ενδιαφέρουσα ύφανσή της

Αυτήν τη μαγεία που υπάρχει
στην πλατειούλα αυτό το πρωί.
Αυτά σκέφτομαι.